

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Tredje behandling af lovforslag nr. L 121:

Forslag til lov om ændring af lov om lærlinge-forhold. (Lærekontrakter med flere læreremestre (kombinationsaftaler)).

(Fremsat 14/3 84. Første behandling 22/3 84. Betænkning 10/4 84. Anden behandling 13/4 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 127 stemmer.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

5) Tredje behandling af lovforslag nr. L 8:

Forslag til lov om gennemførelse af konvention om, hvilken lov der skal anvendes på kontraktlige forpligtelser, m.v.

(Fremsat 6/2 84. Første behandling 9/2 84. Betænkning 5/4 84. Anden behandling 13/4 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 130 stemmer.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

6) Tredje behandling af lovforslag nr. L 10:

Forslag til lov om ændring af konkursloven, gældsbrevsloven og lov om retsafgifter. (Betalingsstandsning, gældssanering m.v.).

(Fremsat 7/2 84. Første behandling 14/2 84. Betænkning 5/4 84. Anden behandling 13/4 84).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

*Forhandling***Hagen Hagensen (KF):**

Da lovforslaget var til anden behandling, blev der ikke afstemning om gebyrspørgsmålet ved den gældssaneringsordning, som nu indføres. Det burde der have været, for vi ville have lejlighed til med vore stemmer at markere, at vi er tilhængere af, at de, der bruger retssystemet, også skal betale derfor. Jeg tror egentlig, at der er bred enighed om, at sådan bør det være. Nu får man altså gennemført en ordning, hvor der ikke skal lægges gebyrer.

Jeg finder, at disse gebyrspørgsmål må tages op og drøftes i en bredere sammenhæng, og så kan vi se, om vi ikke kan enes om, at det er rimeligt, at der betales gebyrer af dem, der gør brug af denne ordning, lige så vel som andre, der gør brug af retssystemet, må betale gebyrer derfor. Vi får jo om meget kort tid mulighed for at få en sådan drøftelse, vel allerede i næste uge. Jeg synes bare, at det skal siges her, inden vi enes om at vedtage dette lovforslag, som det nu er.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 129 stemmer.

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den næste sag på dagsordenen var:

7) *Forespørgsel nr. F 14:*

Forespørgsel til kirkeministeren:

»Vil ministeren redegøre for, på hvilke områder og i hvilket omfang folkekirken har en særlig stilling i sammenligning med statsinstitutioner, jfr. grundlovens § 66?«

Af Margrete Auken (SF) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 30/3 84. Fremme af forespørgslen vedtaget 5/4 84).

Begrundelse

Margrete Auken (SF):

Under valgkampe sker der mange mærkværdige ting, og de færreste af dem fortjener at blive husket. Men ved den sidste var der alligevel en sag, der ikke skal pakkes af vejen, nemlig debatten om forholdet mellem staten og kirken. Anledningen, den TV-transmitterede juleaftensgudstjeneste, er der ingen speciel grund til at hæfte sig ved. Ej heller, at hr. Erhard Jakobsen greb denne anledning til at luften sin velkendte hang til statslig kontrol med alt og alle. Centrum-demokraternes østtyske manerer er ikke en forespørgsel værd ...

Tredje næstformand (Lilli Gyldenkilde):

Jeg må bede om lidt mere ro i salen.

Margrete Auken (SF):

Langt mere bemærkelsesværdigt var det, at vores kirkeminister også greb anledningen, i fuldstændig modsætning til, hvad man skulle vente af en venstrepolitiker. Dette siger jeg faktisk ikke ironisk. Har det på mange andre områder knebet med at få realiteter bag venstres påståede kærlighed til det frie ord, har det faktisk været tilfældet, når det gjaldt kirken. Statslig omklamring af folkekirken har vistnok altid været bekæmpet af venstre, hvorfor man skulle tro, at når venstre sad inde med kirkeministeriet, ville ministerens reaktion over for hr. Erhard Jakobsen have været: fingrene af fadet, vi skal ikke blande os i kirkens indre anliggender, hvortil jo først og fremmest forkyndelsen hører.

Til manges forbløffelse reagerede kirkeministeren meget statsligt og meget lidt liberalt og behandlede skråsikkert den pågældende

præsts biskop, som om han var en slags departementschef, der blot skulle videregive oplysninger til ministerens behandling og afgørelse af sagen. Lykkeligvis havde biskoppen åndsnaerværelse nok til ikke at parere ordre, men opfylde sin embedsforpligtelse i stedet.

Sagen fortsatte naturligvis efter valget. Ministeren fastholdt sin ærkebiskoppelige selvforståelse og beredte sig på at belære de forsamlede biskopper om, hvordan de skulle varetage deres tilsyn med præsterne. Det kom til at gå noget anderledes. På bispemødet den 31. januar 1984 fremlagde de ni øvrige bisper en erklæring, der støttede biskop Bertelsens fortolkning af bispeembedets tilsynsret og -pligt.

Desværre var bispeerklæringen ikke så klar, som man kunne ønske. Den afsluttende passus om, at en klager kan gå videre til ministeren, når han er utilfreds med bispens afgørelse, var mildt sagt forvirrende. Men tilsyneladende fik ministeren i sin tilslutning til erklæringen klaret forvirringen, idet hun understregede, at i tjenstlige sager havde ministeren den endelige afgørelse – altså den relevante og selvfølgelige sondring mellem de tjenstlige forpligtelser og de forkyndelsesmæssige.

Men der var megen forvirring tilbage på grund af ministerens statskirkelige udtalelser både mundtligt og skriftligt, så kirkeudvalget kaldte ministeren til samråd, især med henblik på en afklaring. Det fik vi så sandelig, og den blev stadig tydeligere, efterhånden som opfølgende spørgsmål blev besvaret. Sagen kom til at ligne det skæve tårn i Pisa: jo mere de byggede, jo skævere blev det. Jo mere hun svarede, jo statskirkeligere optrådte hun. I stedet for at få sig mingeleret på plads i venstres gamle position fik hun så at sige alt, hvad der hørte præsteembedet til, gjort tjenstligt, inklusive præsteløftet.

Ud over denne helt groteske forestilling om tjenstemænd generelt, som herved kom til syne, fik vi hendes ønske om fuldstændig statslig kontrol med kirken klart demonstreret. Blev denne holdning ikke modsagt, ville der være grund til at være bange. Derfor var en åben debat i folketinget uomgængelig. Kirken havde krav på at høre, hvor dens øverste styrende forsamling er henne i denne sag.